

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoE/25/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115209763
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6115209763.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací vo veci exekúcie oprávneného POHOTOVOS, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate, s. r. o., Advokátska kancelária so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: U. D., nar. XX. XX. XXXX, bydliskom U. XXXX/XX, XXX XX H. H., štátny občan SR, na vymoženie pohľadávky vo výške 500 € s prísl. spolu s trovami exekúcie, o žiadosti exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci 1Er/1461/2015, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením procesný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „Dňa 05.05.2015 bola na tunajší súd doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., so sídlom exekútorského úradu Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava (ďalej len "exekútor"), o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ďalej len "žiadosť exekútora") vo veci vymoženia pohľadávky oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Advocate, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141 (ďalej len "oprávnený") proti povinnému U. D., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom U. XXXX/XX, XXX XX H. H., štátny občan SR, vo výške 500,- Eur s príslušenstvom, spolu s návrhom oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 08.03.2015 a priloženým exekučným titulom, a to Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu, pod sp. zn SR 12696/14, zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, vydaného ustanoveným rozhodcom JUDr. Michalom Rašlom, zo dňa 27.11.2014, právoplatného dňa 30.12.2014 a vykonateľného dňa 02.01.2015 (ďalej len "exekučný titul"). Súčasťou žiadosti exekútora bola Zmluva o úvere, uzatvorená medzi oprávneným a povinným dňa 18.12.2012, č. 602200293 (ďalej len "zmluva o úvere"), Rozhodcovská zmluva, uzatvorená medzi oprávneným a povinným dňa 18.12.2012, č. 602200293 (ďalej len "rozhodcovská zmluva") a Všeobecné podmienky poskytnutia úveru.

Súd následne v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku preskúmal žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie a exekučný titul so zákonom.

Súd v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13.10.2011, pod sp. zn. 3 Cdo 146/2011 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp.zn. 6 Cdo 105/2011, uverejnené v Zbierke

stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2012) sa ako exekučný súd sa pri preskúmaní zaoberal tým, či exekučný titul uvedený v návrhu na vykonanie exekúcie bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide v jeho prípade o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). Keďže exekučný titul, ktorý oprávnený označil v návrhu na vykonanie exekúcie, bol rozhodnutím, ktoré vydal rozhodcovský súd. Tunajší súd ako exekučný súd bol oprávnený a povinný sa zaoberať otázkou, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorá môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve (§ 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z.), pretože ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu "rozhodnutia" nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Nič na tom by nemenila ani prípadná skutočnosť, ak účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného by v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovský rozsudok by prevzal a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde. Tunajší súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, po nadobudnutí dostatočných skutkových a právnych poznatkov, bol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak by súd zistil, že rozhodcovský súd vyvodzoval svoju právomoc z neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je exekučný súd oprávnený vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

Prieskumom uvedených podaní a na ne nadväzujúcich príloh zistil, že exekučný titul vydal Stály rozhodcovský súd, pod sp. zn. SR 12696/14, zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, vydaného ustanoveným rozhodcom JUDr. Michalom Rašlom (ďalej len "rozhodcovský súd"). Právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe rozhodcovskej zmluvy nadväzujúcej na zmluvu o úvere. Súd ďalej zistil, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe čl. 1. ods. 1 Rozhodcovskej zmluvy a podľa čl. 2 zmluvy bolo dohodnuté, že všetky spory, ktoré vzniknú z uzatvorenej zmluvy o úvere, budú riešené buď a) pred rozhodcovským súdom uvedeným v čl. 1 zmluvy, alebo b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu. Podľa čl. 2 ods. 2 zmluvy bolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté, že ak ktorákoľvek zmluvná strana podá žalobu na rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vyplynie zo zmluvy o úver, na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovacia podmienka tejto rozhodcovskej zmluvy, okrem prípadu, ak pred podaním takejto žaloby bola podaná žaloba na rozhodcovský súd.

Na základe takto založenej právomoci rozhodcovský súd vydal na základe žalobného návrhu oprávneného exekučný titul, ktorým zaviazal povinného uhradiť sumu vo výške 500,- Eur s príslušenstvom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti exekučného titulu.

Ďalej v súlade s uvedenými ustálenými závermi konštantnej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, súd skúmal, či exekučný titul, ktorý tvorí podklad vedenej exekúcie, bol vydaný v rozhodcovskom konaní na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy, resp. platnej rozhodcovskej doložky.

Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, sp. zn. C-168/05, bod 25; zo 04. júna 2009, Pannon GSM, sp. zn. C-243/08, bod 22, a zo 06. októbra 2009, Asturcom Telecomunicaciones, sp. zn. C-40/08, bod 29) vyplýva, že systém ochrany zavedený Smernicou č. 93/13 vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah. Práve také znevýhodnené postavenie jednej zo zmluvných strán zaväzuje členské štáty (najmä čl. 6 ods. 1 Smernice č. 93/13) stanoviť, aby nekalé podmienky podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa. Ako ďalej vyplýva už z vyššie citovanej judikatúry,

ide o kogentné ustanovenie smerujúce k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť.

Súd posúdil uvedenú rozhodcovskú zmluvu ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože samotná má spojitosť a nadväznosť so zmluvou o úvere svojim označením a dátumom uzatvorenia a oprávnený ako poskytovateľ úverov, ktorý má poskytovanie úverov z vlastných zdrojov podľa Obchodného registra v predmete činnosti podnikania, vystupoval v zmysle § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka pri uzatváraní zmluvy ako dodávateľ. Povinný vystupoval pri uzatváraní zmluvy ako fyzická osoba, kedy nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a teda bol v súlade s § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka v postavení spotrebiteľa. Súd následne pristúpil k skúmaniu, či uvedená úprava rozhodcovskej zmluvy bola súladná s úpravou ustanovení Spotrebiteľských zmlúv podľa piatej hlavy Občianskeho zákonníka účinných ku dňu uzatvorenia tejto zmluvy.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Súd ďalším postupom pristúpil k skúmaniu, či uvedená rozhodcovská zmluva, ktorá bola svojim označením zhodná so zmluvou o úvere a súčasne bola podpísaná povinným a prijatá oprávneným v ten istý deň ako zmluva o úvere, bola výsledkom individuálneho dojednania zmluvných strán. Súd postupoval v zmysle rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy uvádza, že je povinnosťou oprávneného predložiť povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinnému sa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať takýto návrh, a aby bolo z neho tiež zrejmé, že mu boli poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2013, sp. zn. 6 Cdo 217/2012)

V intenciách s uvedenými závermi rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu súd nepovažoval za splnenú podmienku zo strany oprávneného, že povinnému bol poskytnutý taký návrh rozhodcovskej zmluvy, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že sa mu poskytuje možnosť voľby prijať alebo odmietnuť takýto návrh. Táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia tejto zmluvy. Súd na základe bodu č. II ods. 1

tejto rozhodcovskej zmluvy skôr zastáva názor, že táto rozhodcovská zmluva, aj keď vyhotovená ako samostatná zmluva na osobitnom liste, nadväzuje na zmluvu o úvere.

Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že nie je zrejmé, na základe akého prejavu vôle povinného mu bol následne predložený návrh rozhodcovskej zmluvy, teda na základe akých informácií sa povinný rozhodol, že chce svoj spor prejednať v rozhodcovskom konaní, a že chce rozhodcovskú zmluvu podpísať, keď z tejto nevyplýva charakteristika a popis rozhodcovského konania.

K posúdeniu otázky, či došlo alebo nedošlo k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej zmluvy si súd osvojil argumentáciu Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie pod č. k. 12CoE/27/2014-45, zo dňa 21.08.2014, str. 4, ktorý k rozhodcovským zmluvám formulárového typu, ktorou je aj posudzovaná rozhodcovská zmluva v tomto konaní uviedol, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy v ten istý deň ako zmluva o úvere, nie je dostatočným dôkazom o vóli povinného pristúpiť na tento osobitný spôsob rozhodovania sporu. Povahu formulárovej zmluvy má podľa krajského súdu totiž nielen zmluva o úvere a zmluvné podmienky k nej, ale aj predformulované znenie rozhodcovskej zmluvy. Ďalej bolo tiež uvedené, že rozhodcovská zmluva nie je alternatívou riešenia sporov, ak veriteľ podal návrh na začatie konania na rozhodcovský súd a tým uskutočnil výber predpokladaný v rozhodcovskej zmluve, po ktorom sa povinný musel podrobiť rozhodcovskému konaniu.

Súd ďalej v rámci otázky individuálneho dojednania rozhodcovskej zmluvy, ktorú povinnej predložil oprávnený, poukazuje na ďalšie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, uznesenie pod č. k. 15CoE/18/2015, zo dňa 22.04.2015, v ktorom bolo uvedené, že skutočnosť, že dohoda zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorila súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ale bola uzavretá vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy v ten istý deň ako Zmluva o úvere, ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá a svedčí o vóli povinného pristúpiť na túto osobitnú zmluvnú podmienku. Povahu formulárovej zmluvy totiž majú nielen všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru (všeobecné obchodné podmienky dodávateľa - veriteľa) ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Tomuto typu zmluvy nasvedčuje aj vyhotovenie rozhodcovskej zmluvy v danej veci, ktorá má povahu formulára obdobného tomu, ktorého prostredníctvom zmluvné strany uzavreli samotnú Zmluvu o úvere. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by oprávnený predložil povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takej podobe, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinný mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní a že povinnému boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní.

V intenciách uvedeného súd preto rozhodcovskú zmluvu, ktorá neuvádzala možnosť prijať alebo ju odmietnuť bez vplyvu na zmluvu o úvere, navyiac ak bola zmluvou formulárovou bez možnosti ovplyvnenia jej znenia vôľou povinného ako dlžníka a súčasne bez možnosti výberu z možností riešenia svojho sporu buď pred všeobecným alebo rozhodcovským súdom, posúdil ako nie individuálne dojednanú.

Čo sa týka samotného založenia právomoci predmetného rozhodcovského súdu na rozhodovanie sporov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, podľa čl. II rozhodcovskej zmluvy z hľadiska platnosti alebo neplatnosti takéhoto založenia, súd uvádza, že úprava ustanovení zmluvy v uvedenom bode je značne nerovnovážna a v neprospech povinného ako spotrebiteľa. Dôvodom pre takýto záver súdu je, že síce uvedené ustanovenia dávajú v prípade sporu zo Zmluvy o úvere na výber z možností riešenia sporov tej zmluvnej strane, ktorá by bola na strane žalobcu, obrátiť sa buď na všeobecné súdy alebo na rozhodcovský súd uvedený pod čl. I. rozhodcovskej zmluvy, v konečnom dôsledku ale v prípade, ak by uplatnil svoje nároky oprávnený v postavení veriteľa na rozhodcovskom súde, bol by povinný ako spotrebiteľ nútený sa rozhodcovskému konaniu podriaďiť. Takéto znenie rozhodcovskej zmluvy je aj podľa rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 7ECdo/267/2013, zo dňa 09.01.2014, ďalej uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pod sp. zn. 6 Cdo 30/2013, zo dňa 25.02.2013, možné označiť len za formálne vyhovie ustanoveniu § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. Rozhodcovskú zmluvu, ktorá obsahuje zakotvenie právomoci rozhodcovského súdu tak, ako to vyplýva z jej uvedeného znenia, nemožno považovať za platne uzavretú, pretože v sporoch, v ktorých by bola voči povinnému uplatnená žaloba, by sa musel povinný ako spotrebiteľ podriaďiť rozhodcovskému konaniu, bez možnosti požiadať

o ochranu všeobecný súd. V prípadoch, keby bol žalobcom oprávnený ako poskytovateľ úveru, nemohol by sa povinný brániť mimo rozhodcovského súdu, čo samé o sebe sťažuje prístup povinného ako spotrebiteľa k súdu a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

Vzhľadom na skutočnosť, že úprava a znenie rozhodcovskej doložky obsahuje v sebe ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného ako spotrebiteľa (neprijateľnú podmienku) tým spôsobom, že svojim obsahom mu sťažujú slobodný výber na určenie spôsobu riešenia sporov zo zmluvy o úvere a znevýhodňujú jeho postavenie ako zmluvnej strany, súd prijal záver, že ustanovenia rozhodcovskej doložky sú neplatné.

Nakoľko súd vyhlásil predmetné ustanovenia zakotvujúce rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, čím sa tieto stali neplatné, samotná neplatnosť spôsobuje aj nevykonateľnosť exekučného titulu, ktorý z tohto dôvodu má účinky paaktu.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto súd dospel k záveru, že nakoľko je právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie v predmetnej veci založená na neprijateľnej podmienke, ktorá nebola individuálne dojednaná, exekučný súd po preskúmaní exekučného titulu a rozhodcovskej zmluvy dospel k názoru, že exekučný titul je vydaný v rozpore so zákonom, a preto v súlade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v súlade s uvedenými názormi Krajského súdu v Banskej Bystrici a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vykonanie exekúcie zamietol.

Podľa § 44 ods. 4 Exekučného poriadku, ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví.

Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd rozhodne o zastavení exekučného konania“.

Proti uzneseniu odvolanie podal oprávnený. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a zároveň rozhodnutie súdu vychádza z neúplného zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP).

V prípade, ak súd na zistený skutkový stav veci aplikoval ust. § 45 ods. 2 spôsobom právneho posúdenia správnosti výroku rozhodcovského súdu, ukrátil tým strany exekučného konania práv, ktoré im priznáva zákon o rozhodcovskom konaní, alebo občiansky súdny poriadok, a to hlavne právo ne prejednanie veci pred príslušným súdom. Postupom súdu v tejto veci a jeho výkladom ust. § 45 o rozhodcovskom konaní dochádza k nahradzovaniu konania o žalobách o zrušení rozhodcovských rozsudkov, čo je v rozpore s účelom Zákona o rozhodcovskom konaní.

Oprávnený zároveň argumentoval, že procesný súd neúplne zistil skutkový stav. Oprávnený s povinným uzatvoril rozhodcovskú zmluvu podľa ust. § 3 a nasl. zák. č. 244/202 Z.z. formou samostatného právneho úkonu a to na samostatnej listine. V niektorých prípadoch je rozhodcovská doložka dohodnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú pre zmluvy záväzné. Konajúci súd však tieto skutočnosti dostatočne nezisťoval a tak zaťažil konanie vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Záverom odvolateľ uviedol, že súd konal vo veci aj nad rámec zákonných ustanovení.

Oprávnený preto žiadal napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne.

V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali správnosť uznesenia súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dôvody, pre ktoré tak urobil okresný súd správne a podrobne

rozobral v odôvodnení svojho rozhodnutia. S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 OSP).

K podanému odvolaniu najviac krajský súd uvádza. Oprávnený výslovne namieta, že súd neúplne zistil skutkový stav tvrdiac, že súd dostatočne nezisťoval, ako bola uzavretá rozhodcovská doložka.

V tejto súvislosti postačí dodať, že pri podrobnom prečítaní uznesenia súdu prvého stupňa je táto skutočnosť zrejmalá.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.